

[Andersen, Ernst Petter]

Folkesang

ved

Os. Maj. Kong

Carl den 15des Koning

i Trondhjem

den 5te August 1860.

Ms. L. Dei vill alti klaga aa kyta.

Naa dit Hoved man Kronen skal sætte,
Norges Krone af Bjergenes Guld,
Men vor Kjærlighed deri du sætte,
Den er stedsse af! stedsse Dig huld.

Lad som Symbol bestandig den blive
Mellem Dig og vort Fædreland,
At vi Sjelenes Guld Dig kan give,
Naar Du elsker den sribaarne Mand.

Der er Guld i den nordiske Krone;
Men mer ædlere Guld har den Drot,
Som kan Folket med Kongen forsone,
Saa de enes og samsersles godt.

V box 30:886

Folkeaanden sig rustet rundt Jorden,
Frihedssolen frembryder af Sky,
Kaster Lygglint i Syden og Norden
Og hver Trældoms Uvætte maa fly.

Hadet gjærer i trælbundne Rige,
Som en Jld i det vulkauste Bjærg,
Og naar det over Bredden maa stige,
Vorder Uvætters Fætte en Dværg.

Men den oplyste Frihedsmand hæver
Baade sig og sit elskede Land,
Og om Friheden Dffringer kræver,
Dffrer han med Bevisthed som Mand.

Og det stærkeste Bærn, Du kan have,
Er den Kjærlighed, Folkene har,
Den er bedre end Volde og Grave,
Og det Bærn Dig, o, Konge bevar!

Gid Du Kronen da længe maa bære
(Dette ønsker den nordiske Mand),
Og Du kongelig findet maa være
Mod Dit Folk og vort Fædreland.

[Andersen, Ernst Petter]

Grust.

Broderfolket.

Mel. Baaren kommer, Fugle kvæde.
Evenske Grande man fortæller, at Du er lidt vred
paa os,

Og at Du saa meget heller, at vi krøb end vi bød
Trods,
Men hvad var Dig Borgen mere, for vor Agtelse for
Dig,
Naar vi kunne Trælle være, end om vi Dig mer var
lig.

Bedre er en opreist Grande, end en falden Ven i Krig, —
Trofast Sind og aaben Pande, det er hvad vi byde
Dig.
Bil Du ha' det? — her er Haanden, pletfri Haand,
modtag Du den;
Lad os lyde Broderaanden og forenes Ven med Ven.

Men forsøg ei paa at kue Frihedsgnist i vort Land,
Det er Gnist, som snart bli'r Lue, og den Lue kan bli'
Brand;
Og naar Frihedsflammen brænder, næret ved en paa-
lagt Tvang,
Bed man aldrig hvor det ender, — Alt forbrændte
mangen Gang.

Er Du fri i Ord og Sæder, er Du ædel fri i Mand,
Du som Grande bedst Dig glæder ved et trofast Bro-
derbaand
Lad saa nogle Væsner sige: „Vi ei elske kan igjen“.
Det er Logn! — vi aldrig svige den, vi kaaret har
til Ven.

Men en Ven ei hin maa kue: Ligeborn de lege bedst;
Bil blot en med Sværdet true, da faar Tilliden sin
Nest.

Nei, lad heller man fortælle, at du „troget ålskar oss“,
Alt du ei den Dom vil fælde, at vi modta'r Ven med
Trods.
Grust.

